

Jarka

/1924/

„Co je mezi tebou a Jiřím?“ Ema na ni pomrkává a přitom si natáčí pramínek na prst. Hezká kulatá tvář překypuje zvědavostí, v očích se vynořují jiskřičky potměšilosti.

„Nic. Co by? Co si myslíš?“ Jarka doufá, že její hlas zní obyčejně. Dívá se kolegyni do očí. Učí se vydržet zkoumavý pohled a obstát ve skupině mladých herců a hereček.

Až na Scéně adeptů v Legii mladých poznala, jaké napětí může vzniknout kolem hry, kdy se bojuje o role a každá chce tu hlavní, tu nejlepší ze všech. Jarka si v novém kolektivu hledá své místo, je veselá a přátelská, ale nevykřikuje, neupozorňuje na sebe, neoslňuje režiséra mrkáním nebo natáčením pramínku na prst, jako to právě dělá Ema. Nejraději by ji za tu ruku chytla a řekla: Přestaň!

„Když on se na tebe tak dívá!“ Ema kývne k mladému režisérovi. Stojí před jevištěm, štěbetajících hereček si nevšímá, listuje v papírech, prohlíží si scénu a o něčem diskutuje s Josefem Schettinou, druhým režisérem. Budou zkoušet novou hru. *Veselou smrt* od Jevrejnova. Jiří jim na poslední schůzce přiblížil charaktery a podstatu příběhu a požádal je, aby si hru pročetli. Jarka s ní strávila včerejší noc, má ji pod kůží, cítí, jak se v ní děj zhmotňuje, jak potřebuje ven. Nejvíc si oblíbila Kolombinu. Ale tu chtějí hrát všechny: Ema, Eliška, Světla i Aloisie.

„Všimla sis, jak se Světla Svozilová dneska natřásá?“ změní Ema téma. Už ji nebaví Jarčin zadumaný výraz, někdy je z té holky potíž dostat kloudnou odpověď.

„Ani se mi nezdá.“ Jarka protáhne ruce nad hlavu a prohne se v zádech. Dlouhé stání na jednom místě, nečinnost a čekání zpomalují krev v těle, cítí, jak otupuje a ochabuje a touží po tom, aby se konečně mohla pohnout, aby mohla hrát. Nepostřehnutelný mžik. Jen jinak nakloní hlavu a střetne se s Jiřího pohledem. Oba hned uhnou a dělají, že nic. Jarka přivře oči. Je jedno, co bude hrát, hlavně něco. Pousměje se. Loni, v jejích devatenácti letech, ji ochotníci z lesního divadla požádali, aby s nimi vystoupila v *Romeovi a Julii*. Ale nikoli jako Julie! Na tu měli krásku, tmavovlasou a svůdnou, italský typ. Jarku navlékli do kalhot a košile a dostala i klobouk. Ještě teď si vybavuje ty dvojsečné pocity, trochu uličnictví a trochu studu. Do deníku si napsala: *Nejedná se ani tolik o tu ostudu, jako o to, že ztrácím čas na vlastní práci*. Ale souhlasila. Přece jen se hrálo v milovaných Řevnicích, s lidmi, s nimiž stála vůbec poprvé na opravdovém – i když improvizovaném – jevišti. A jak se jí teď improvizace hodí!

Asi se ještě dlouho nic dít nebude. Frejka se mračí, Schettina mu něco vehementně vysvětluje. Všichni vědí, že je Jiří v běžné konverzaci stydlivý a tím se podobá Jarce, i když u ní záleží na náladě. Jakmile jde ale o práci, režisér je neústupný, dokonce i energický. Dlouho přemýšlí, než něco řekne. A potom je to přesné, jasné, pravdivé. To na něm Jarka obdivuje, ale o lásce s Jiřím nemůže být řeč. O kamarádství ano. Jenže má smysl to Emě, která koketuje jednou s Vasmutem, podruhé s Poncem a potřetí se Schettinou, ačkoli Jarce přiznala, že se jí vůbec nelíbí, vysvětlovat? Jarka ví, že nemá. Otevře oči a chvíli se rozkoukává do šera. Snad se už brzy rozsvítí jevištní světla a oni začnou zkoušet. Klidně bude hrát zase mužskou roli. Hlavně ať je dobrá, ať se na ní může učit.